

ENTREVISTA AMB CHEKA CABEZAS, PRESIDENT DE L'ASSOCIACIÓ DE MODELS I MANIQUÍS PROFESSIONALS

«La paraula model està devaluada»

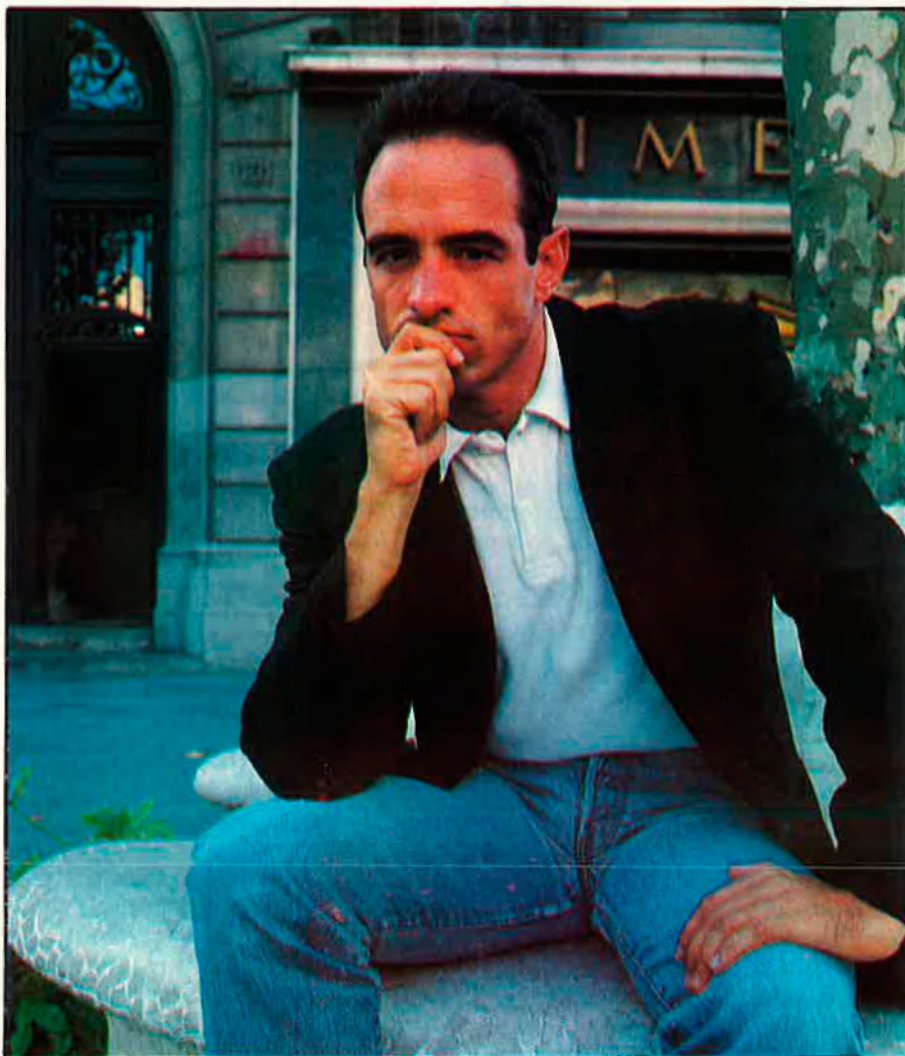
La professió de model no està legislada. Hi ha una Llei General de Publicitat que regula els anunciants i els publicistes, però justament s'han oblidat dels anuncis i de les persones que hi surten. No hi ha cap control de les agències de models, moltes de les quals són encobridores de la prostitució infantil.

Sílvia Monfort

Per què una Associació de Models i Maniquís Professionals?

—Fins ara, com que era un món petit, tots ens coneixíem i, de fet, depe-

niem de les decisions dels nostres representants, de les agències. Però amb el boom de la publicitat, hi ha més agències, més gent disposada a donar a conèixer el seu producte, més gent inexperta en la professió que estafa la gent,

«Hisenda diu que som treballadors per compte propi i Treball que aliè. Tothom es renta les mans».

barrejant-se droga i prostitució a l'endemig... Tot això representa un perjudici a la nostra imatge i professió, i llavors va nàixer la necessitat d'ajuntar-nos tots i crear uns suports entre nosaltres mateixos per als casos en què hi hagués problemes.

—¿Quins són els principals objectius de l'associació?

—La primera iniciativa va ser donar-nos a conèixer i entrevistar-nos amb la gent que directament o indirectament tingués res a veure amb la professió. Així, l'associació d'agències, fotògrafs, productores, i després amb Hisenda, Treball, Comissaria de menors, la Fiscalia, els mossos d'esquadra. Vam començar l'abril de 1987 un grup de models, establírem unes condicions com la de donar-se d'alta de llicència fiscal, i vam votar una junta directiva amb 14 models de diferents tipus, de diverses agències i de edats per a tenir-ne un control més ampli.

—¿En quina situació legal us trobeu?

—Primer de tot s'hauria de reconèixer la professió, perquè no hi ha enlloc definit què és un model. Es defineix com s'han de fer les factures per a contribuir al manteniment de l'estat. Hisenda diu que som treballadors per compte propi. Treball diu que som treballadors per compte aliè. I al cap i a la fi, tothom es renta les mans. Es vergonyós que estiguin sortint a la televisió, revistes i tanques publicitàries les nostres actuacions i ningú s'hagi preocupat de saber en quin règim estem, règim d'artistes, per compte propi... Però en aquest cas, nosaltres tenim una feina molt irregular, majoritàriament és gent jove i no crec que aquesta gent pugui anar pagant 14.000 pessetes mensuals només de Seguretat Social. I si s'arriba a aquesta definició, la majoria de la gent seguirà treballant de manera il·legal.

Hi ha una Llei General de Publicitat que defineix els publicistes, els anunciants, la forma de contractació, els drets i les obligacions de cada part i s'han oblidat, justament, dels anuncis... és que quasibé ens haurem d'inventar una altra paraula, perquè la de model està molt devaluada.

—¿I per què està tan devaluada?

—Doncs perquè no està definida la nostra professió. Llavors, dins la paraula *model* entren els models artístics, escultòrics, publicitaris, maniquís (per a les passarel·les), models porno... Nosaltres senzillament representem un

paper. Hi ha un guió, fem una actuació, com quan els actors famosos fan un espot per a televisió, o els cantants d'òpera, etc. Amb la diferència que, si ells poden cobrar vora quinze milions per fer un anunci, nosaltres no tenim ni tarifes fixes establertes.

—Un dels temes que us preocupen és el de l'exploació de menors. ¿Quines mesures esteu prenent?

—M'he dirigit a la Fiscalia de menors, denunciant el treball dels nanos, denunciant deu agències que treballaven amb menors i ara ja les estan controlant. La llei diu que un menor de 16 anys no pot treballar, i que de 16 a 18 anys ha de ser amb el consentiment dels pares, però tot això no es fa. Només cal veure els anuncis de la *tele*, les tanques o les revistes. Vam enviar una carta a TVE demanant-los quin tipus de control duien sobre l'emissió d'espots amb menors i la resposta que ens han donat és que la legislació és molt complexa i ambigua. Et dirigeixes a les administracions i et donen llargues... O bé la Fiscalia o bé la Inspecció de Treball haurien de controlar-ho, i així no es fa.

—¿Quines raons us donen per a no fer-ho?

—El que em diuen a mi és que no hi ha prou pressupost, no hi ha prou personal, és molt complicat, que s'haurien de reunir les diferents administracions i prendre una decisió... Llavors, el que jo proposo és que, com és tan complicat, reunim totes les parts pertinents, organitzarem un *suquet de peix*, que on hi ha manduca i hi ha premsa, allí apareixen tots, i quan els tinguem tots reunits, els preguntarem per què no compleixen amb les seves obligacions i fan cas de la legislació.

L'escolarització és obligatòria i gratuïta fins als 14 anys i ara volen que ho sigui fins als 16. Però quan es fa un *casting*, amb centenars de nens, amb les mamàs, les iaies, no hi ha cap control d'horaris, i així els poden tenir 8, 10, 15 hores per a triar-ne un o uns quants. A més, el nen no sap per a què s'utilitzaran aquelles fotos o aquell vídeo. I de *castings*, se'n fan diàriament, i hi ha dies que n'hi ha dos o tres, i tots aquests nanos no van a l'escola i els fan créixer i madurar prematurament.

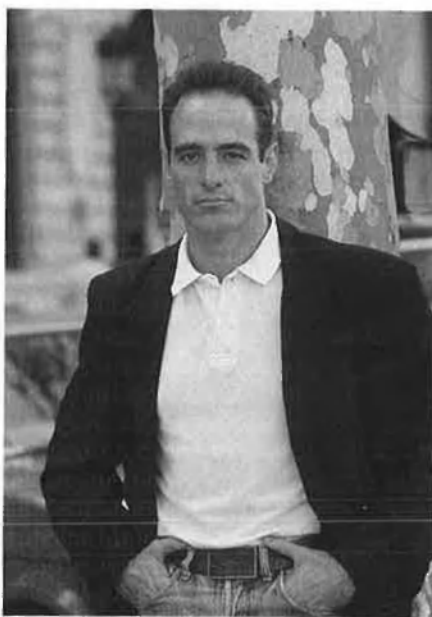
—¿Quin tipus de control podeu tenir de l'ús de la vostra imatge?

—Cap. No sabem mai res del contingut dels anuncis. Et criden per anar a fer unes fotos, sense cobrar, és clar, i després vés a saber per a què les utilitzen. A més, et toca dur la roba i tots els accessoris necessaris. A Anglaterra això està regulat i hi ha uns suplement

de 24 a 50 lliures. Els *castings* també es cobren, tenen regulats els preus segons en quin canal surti l'anunci, el nombre de vegades que sortirà... Aquí un anunci és per a tota la vida. A Anglaterra per a un any...

—¿I en tot això, quin paper hi fan les agències?

—Estem intentant arribar a acords amb les agències per tal d'establir una normativa de tarifes, condicions de l'anunci, però és que es tracta d'una cadena molt llarga: el client, que aquest segur que paga, llavors hi ha l'agència de publicitat; després, pot passar als fotògrafs, les productores o els coreògrafs, després a l'agència de models, i quan el model va a treballar, com que generalment es fa tot verbalment, mai

DOMÈNEC UMBERT

Models: sobretot professionals.

saps a qui podràs reclamar si no et paguen, quan li pagaran ni la quantitat que rebrà... i com que tampoc no saps qui és el client ni quin és el producte, ja que les campanyes es duen en secret i hi ha tants intermediaris, doncs no tenim mai la certesa de res.

—¿Hi ha algun tipus de control sobre les agències?

No se'n porta cap control. Qualsevol pot agafar un despatxet, posar un anunci a la premsa dient que busca gent jove per a models... però aquí ens coneixem tots i quan surt un anunci d'aquests, et fa dubtar. Hi ha unes 10 agències que són serioses, que estan en l'associació d'agències, que s'hi dediquen professionalment... la resta són tapadores de prostitució i *top-less*. Aquestes agències que s'anuncien dues o tres vegades a la setmana recapten

gent jove que s'han escapat de casa, que tenen problemes familiars, gent d'altres províncies que arriben aquí sense feina. Nosaltres, des de l'associació hem confeccionat unes llistes per tal que hi hagi un control. Estem en contacte amb l'àrea de Serveis de la Generalitat perquè es faci un registre especial per a saber què i qui hi ha rere aquestes empreses i el tipus de feina que realitzen. Ara fa poc, va haver-hi una agència, Punto Barcelona, que va estar funcionant tot un any, després van tancar i van deixar 12 models penjats i sense pagar-los dos milions que els devien i això està en mans dels advocats que col·laboren amb nosaltres.

—¿Quantes agències hi ha, només a Barcelona?

—No se sap. Estem intentant trobar algú amb prou pressupost i personal perquè faci un *pentinat*. Hi ha hostesses, les agències artístiques, les promotores, les agències de models, tots junts i barrejats, però entre agències de models, representants, les que surten a les pàgines grogues, models de contactes i relax... en total n'hi deu haver unes 80, només a Barcelona.

—¿Quines són les condicions de treball dels models a Europa?

—Quan hi va haver el Festival de Cine de Barcelona, hi va haver un simposi amb els sindicats d'actors anglesos, francesos i italians. La legislació francesa considera els models com a maniquís assalariats. A Anglaterra hi ha un sindicat d'actors i el model està definit com a actor. Llavors, si no són del sindicat, necessiten un permís especial. A Itàlia hi ha una regulació del dret d'utilització de la imatge, però tampoc tenen Seguretat Social. A Alemanya hi ha més tradició en el tema i han assumit les seves responsabilitats.

—¿Com està el tema de contractació d'estrangers?

—Hem parlat amb els coreògrafs perquè contractin més models d'aquí, que no ens menyspreïn. Però no anem contra els estrangers. Si hem fet una denúncia contra Gaudí-Home i si hem enviat cartes a Madrid per als salons Cibeles, Imagen-Moda i Moda Sol que se celebraran pròximament, no és per anar contra els estrangers que treballen aquí sinó perquè es regularitzi la situació a tot Europa, i no que estiguin aquí amb permisos de vacances i després resulti que vénen a treballar il·legalment. Que quan els portin aquí o nosaltres sortim fora, hi hagi un control. Ara per ara, és impossible. □